

CLAUDE M. BRISTOL

Tikejimo magija

Jei nesivadovauji savo mintimis,
tave valdys kito žmogaus išmąstymai

Turinys

Pratarmė	7
1. Kaip proto ir tikėjimo galia mane įkvėpė keistis	11
2. Eksperimentai su proto medžiaga	30
3. Kas yra sąmonė	49
4. Įtaigos jėga	57
5. Mentalinių vaizdinių menas	79
6. Veidrodžio technika	109
7. Minčių projekcija	123
8. Moterų galia keisti pasaulį	151
9. Pokyčius lemia protas ir tikėjimas	176

Pratarmė

Jūs turite rankose knygą, visų laikų bestselerį, kuris yra skaitomas milijonų žmonių.

Į JAV studijuoti koledže atvykau 1966 metais. Įkėliau koją į puikių galimybių žemę, bet buvau vienas, neturėjau pinigų ir mokėjau tik kelis angliškų žodžius. Jaučiau, jog mano galimybės menkos. Kaip aš gyvensiu? Kaip susimokėsiu už mokslą? Praradau drąsą, viltis.

Tačiau prisiminiau žodžius, kuriuos man kalbėdavo motina, kai buvau mažas: „Jei nori būti didis, turi vaikščioti su didžiais žmonėmis.“ Iš esmės ji norėjo pasakyti štai ką: jei nori būti laimingas, turi bendrauti su žmonėmis, kurie yra laimingi. Jeigu nori, kad tau sektųsi, bendrauk su žmonėmis, kuriems sekasi. Jei nori savyje pažadinti genijų, bendrauk su žmonėmis, kurie turi didžiųjų idėjų. Ir skaityk knygas apie didžius žmones.

Paklausiau savo motinos patarimo. Norėdamas išsiaiškinti sėkmės sistemą, susiradau sėkmės lydimųjų žmonių, kurie padėjo man gauti visa, ko gyvenime norėjau. Daug pasiekę žmonės man patarė perskaityti šią knygą. Gavęs vieną egzempliorių, leidausi į savąją tyrinėjimų ir asmeninio augimo kelionę.

Klodo M. Bristolo knyga padrašindavo ir palaikydavo mane. Ji labai paprastai, bet įtikinamai atskleidžia įtaigos dėsnį, parodo, kaip šis gali kilstelėti visų mūsų darbų efektyvumą. Knyga įkvėpė man tikėjimo bei pateikė visą arsenalą priemonių, leidžiančių tą tikėjimą ugdyti ir palaikyti. Pavyzdžiui, Bristolas pasakoja, kaip paišydavęs dolerio ženklus kiekviename popiergalyje, pasitaikiusiame ant jo rašomojo stalo. Skamba keistai? Ne! Šis prasmingas pratimas – puiki vizualizacijos technika, kurios tikrasis tikslas – pažadinti tikėjimo galią. Patikėkite manimi – jis veiksmingas!

Tūkstančiai bendrovių ir asmenų savo tikslams pasiekti naudojami Bristolo „kortelių metodu“. Aš, pavyzdžiui, žaviuosi Bristolo „veidrodžio technika“ ir dažnai ją rekomenduoju savo paskaitose bei seminaruose. Tačiau ši knyga nėra vien motyvacinių išmonių rinkinys. Jos metodikos svarbios, nes padeda pažadinti tikėjimą.

Kiekvienoje gyvenimo srityje esama savų laimėtojų ir nevykėlių. Tai, kas juos skiria, galima trumpai nusakyti vienu žodžiu – *tikėjimas!* Bristolas žino, jog žmonės gali tapti tuo, apie ką mąsto. Jis parodo, kaip tai, ką jis vadina „vaizdinių kūrimu“, gali pasąmonės mintis paversti praktiškais veiksmais. Jis jus skatina gyvenime imtis iniciatyvos, išsiugdyti teigiamą nuostatą, būdingą žmonėms, kurie tiki savimi ir kuriems sekasi. Istorijoje dauguma didžiausių laimėjimų buvo pasiekti ne ypač talentingų, o tokių žmonių, kurie nebijodavo imtis didžios rizikos, priimdavo didžiulius iššūkius ir juos atremdavo. O tai gali pavykti tik tikint.

Pasirenkite tirti – kaip ir aš dariau – savo proto galios potencialą. Pasiruoškite iš Klodo Bristolo sužinoti apie neįtikimą tikėjimo magiją. Visi mes galime išsiugdyti tikėjimą,

bet tik nedaugelis žinome – kaip. Jūs galite tapti unikaliu žmogumi, kuris jau glūdi jūmyse, tačiau tai įvyks tik tuomet, kai atsispirsite neigiamai kitų žmonių nuomonei. Tik tada, kai išdrįsite svajoti... ir tikėti. Kuo karščiau tikėsite savimi, tuo didesni bus jūsų laimėjimai. Štai apie ką rašoma *šioje knygoje*. Skaitykite ją, įtikėkite ir pakeiskite savo asmeninį bei profesinį gyvenimą.

Klodo Bristolo knyga nepaprasta. Joje glūdi paslaptis, kuri, kai ją įmimsite, leis jums sėkmingai siekti savo tikslų. Bristolas sako: „Skaitykite šią knygą tol, kol ji taps jūsų kasdienio gyvenimo dalimi. O kai turėsite žinių, jūs galėsite susidoroti su gyvenimo iššūkiais ir paversti visas savo vizijas tikrove.“

– Nido R. Qubein
(paskaitininkas, publicistas,
kelių didžiųjų Amerikos kompanijų konsultantas)

1

Kaip proto ir tikėjimo galia mane įkvėpė keistis

Ar yra jėga, veiksnys, galia ar mokslas – galite tai vadinti, kaip tik norite – kuri galėtų padėti žmonėms įveikti gyvenimo sunkumus ir pasikeisti. Tvirtai tikiu, jog yra. Mano tikslas – šioje knygoje tai atskleisti.

Prieš penkiolika metų vieno didelio Los Andželo laikraščio finansų direktorius, pasiklausęs mano paskaitų ir perskaitęs mano knygelę *Dinamitas drebina žemę (T.N.T – It Rocks the Earth)*, parašė: „Staiga, visai netikėtai, jūs įvaldėte magiškąją galią. Ir jūsų gyvenime ėmė rasti stebuklingų sutapimų... Štai kokia yra laimės paslaptis.“

Supratau pažinęs išties svarbų dalyką, tačiau tai anaip tol ne mistika, na, tik tiek, kad daugelis žmonių apie jį nėra girdėję, o ir išgirdę toli gražu ne visada sugeba suprasti.

Kai prieš kelerius metus ėmiausi šio mokslo mokytį savo paskaitose ir parašiau apie tai knygelę, abejojau, ar mano žinia pasieks paprastų žmonių sąmonę. Tačiau dabar, kai matau

tuos, kurie pasinaudoję mano patarimais padvigubino ar net patrigubino savo pajamas, susikūrė sėkmingus verslus, perkasi šalyje namus ir yra lydimi didžios sėkmės, aš įsitikinau, jog kiekvienas protingas ir nuoširdus žmogus gali pakilti į trokštamą aukštumą. Antros knygos rašyti neketinau, nors daugelis mane ragino tai padaryti, tačiau kartą viena knygų versle besisukanti moteris, beje, pardavusi daugybę mano pirmosios knygelės egzempliorių, pasakė: „Jūsų pareiga – padėti demobilizuotiems vyrams ir moterims bei visiems kitiems, ieškantiems sau vietos pokariniame pasaulyje. Duokite jiems naujų idėjų. Kiekvienas ambicingas ir tikslo siekiantis žmogus, tikiu, tikrai sugebės jomis pasinaudoti.“

Prireikė laiko, kad užsikabinčiau už šios minties. Kaip Pirmojo pasaulinio karo kareivis, o vėliau – aktyvus demobilizuotų žmonių organizacijų pareigūnas, supratau, kad daugeliui asmenų bus nelengva prisitaikyti mūsų praktiškame pasaulyje, nuo kurio jie ilgai buvo nusišalinę. Taigi norėdamas jiems padėti, ėmiausi rašyti šią knygą – joje proto ir tikėjimo galia atskleidžiama išsamiau.

Suvokiu, kad Amerikoje veikia galingos jėgos, kurios siekia sunaikinti individualų mąstymą bei užgniaužti asmeninę iniciatyvą. Vis dėlto tikiu, jog mes turime ir toliau saugoti protėvių dvasios turtus, nes jei šito nedarysime, šią šalį užvaldys saujelė galingųjų, o mes tapsime vergais tikraja to žodžio prasme. Taigi šios knygos tikslas – padėti žmonėms gyventi savarankiškai.

Žinau, jog ši knyga gali pakliūti į rankas tiems, kurie pavadinu mane bepročiu ar pakvaišėliu, todėl noriu pasakyti štai ką: esu peržengęs penkiasdešimties metų ribą ir turiu daugiametę praktinės verslininkystės patirtį, taip pat daug

metų esu dirbęs žurnalistu; savo karjerą pradėjau nuo policijos reporterio darbo, o policijos reporteriai yra išmokyti rinkti faktus ir nieko nepriimti už gryną pinigą; paskui dvejus metus dirbau bažnyčios skilties redaktoriumi didmiesčio laikraštyje – tuo metu palaikiau ryšius su dvasininkais ir įvairių sektų bei religinių organizacijų vadovais, Saulės ir stabų garbintojais ir net keliais bedieviais bei pagonimis.

Tuo metu po Ameriką keliavo garsus anglų pamokslininkas Džipsis Smitas (Gypsy Smith). Aš kasvakar sėdėdavau ant jo pakylos ir stebėdavau, kaip žmonės lenkiasi jam iki žemės, kūkčioja ar isteriškai šaukia. Buvau apstulbęs. Vėliau ne sykį mačiau, kaip žmonės, įvairių religinių sektų bei pakraipų sekėjai, puola į religinę ekstazę; mane stebino ir tebestina ritualiniai indėnų šokiai, lietaus iškvietimo ceremonijos bei kiti panašūs dalykai. Per Pirmąjį pasaulinį karą stebėjausi paprastų valstiečių tikėjimu ir kaimo kunigų valdžia, domėjausi istorijomis apie vadinamuosius Lurdo bei panašius stebuklus, vėliau turėjau verslo reikalų su mormonais ir pamačiau, koks galingas buvo jų lyderio Džozefo Smito (Joseph Smith) tikėjimas.

Be to, savo žurnalistinio darbo pradžioje mačiau garsų mediumą, mėginantį teismo salėje iškviešti „dvasias“ priešiška nusiteikusių pašaipūnų minios akivaizdoje. Teisėjas buvo pažadėjęs mediumui jį paleisti, jei jam pavyks priversti „dvasias“ kalbėti teismo salėje. Jos nesimaterializavo, ir aš stebėjausi kodėl – juk mediumo sekėjai anksčiau buvo liudiję nuostabiai sėkmingus jo seansus.

Vėliau, po daugelio metų, man buvo pavesta parašyti keletą straipsnių apie ateities spėjimus. Lankiausi pas čigones būrėjas, krištolo rutulių žiūrėtojus, astrologus ir mediumus

spiritistus. Girdėjau tai, kas buvo laikoma senųjų indėnų vadų balsais; šie nusakė mano praeitį, dabartį ir ateitį. Taip pat man apie tai „kalbėjo“ mano mirę tolimi giminaičiai, apie kuriuos nieko nežinojau.

Kelis kartus gulėjau lignoninės palatoje ir mačiau, kaip vieni žmonės miršta, o kiti, net prasčiau gydomi, pasveiksta ir per trumpą laiką atgauna jėgas. Pažinojau dalinai paralyžiuotų žmonių, kurie pasveiko per kelias dienas, o kiti sakė išsigyde reumatizmą ar artritą dėvėdami ant juosmens varinę juostą, dar kitiems nuo rankų per dieną ar dvi nunykusios karpos. Girdėjau apie žmones, kurie leido sau įgelti barškuolei gyvatei ir liko gyvi... Panašių pasakojimų begalės.

Be to, perskaičiau daug seniau gyvenusių didžiųjų vyrų ir moterų gyvenimo aprašymų. Susitikau ir ėmiau interviu iš daugybės puikių įvairiausių profesijų žmonių. Ir visuomet savęs klausdavau, kas užkėlė juos į tokias aukštumas. Mačiau, kaip treneriai imasi treniruoti akivaizdžiai blogesnes beisbolo ar futbolo komandas ir įkvepia jas siekti pergalių. Depresijos laikais stebėjau prekybines organizacijas, kurios, būdamos blogai aprūpintos, staiga visiškai pasikeisdavo ir imdavo gauti daugiau pelno nei kada nors anksčiau.

Esu iš prigimties smalsus ir visuomet trokštu ieškoti paaiškinimų bei atsakymų. Tas troškimas nuvedė mane į daugelį keistų vietų, iškėlė aikštėn daug neįprastų atsitikimų ir skatino griebti kiekvieną knygą apie religijas ir kultus, fizinius bei dvasinius mokslus. Taip, esu perskaitęs tūkstančius knygų apie šiuolaikinę psichologiją, metafiziką, senovės magiją, burtus, jogą, teosofiją ir panašius dalykus, taip pat esu susipažinęs su didžiųjų praeities mokytojų filosofijomis bei mokymais. Žodžiu, man domino visa, kas susiję su proto bei tikėjimo jėga.

Vieni iš sužinotų dalykų man pasirodė absurdiški, kiti – keisti, bet aptikau ir daug prasmingų. Pamažu ėmiau suprasti, jog jie visi turi šį tą bendra, tai, sakyčiau, yra auksinis siūlas, šerdis, kuri daro juos veiksmingus. Šis auksinis siūlas gali būti pavadintas dviem žodžiais – *protas* ir *tikėjimas*. Tikėjimas – mūsų proto savybė – subrandina puikius vaisius visiems, kurie jį priima. Kodėl tikėjimas yra toks stebuklingas veiksnys? Šito neįmanoma deramai paaiškinti. Tačiau neabejokite – proto bei tikėjimo galia tikrai magiška.

Kai buvo išleista knyga *Dinamitas drebina žemę*, maniau, jog ji bus lengvai suprantama, nes rašiau ją paprastai. Tačiau bėgant metams sužinojau, kad vieni skaitytojai buvo nepatenkinti, jog ji per daug glausta, o kiti sakė, esą ji pernelyg sudėtinga. Maniau, jog dauguma žmonių apie minties galią šį bei tą yra girdėję, tačiau, pasirodo, klydau. Suprantančių tą dalyką yra palyginti mažai. Vėliau, daugelį metų skaitęs paskaitas klubuose, verslo ir prekybos organizacijose, pasiryžau šią temą išaiškinti nuodugniau, nes ja domisi tikrai daug žmonių. Taigi nusprendžiau parašyti šią knygą visiems suprantamais žodžiais ir vildamasis, kad ji padės mano skaitytojams siekti didelių gyvenimo tikslų. Minties mokslas yra senas kaip pati žmonija. Vienintelis dalykas, kurį iš esmės padariau – tai temos išdėstymas šiuolaikine kalba. Aš tiesiog atkreipiau skaitytojų dėmesį į tai, ką keli iškilūs protai šiandien daro, idant įkūnytų didžias tiesas, kurios susiformavo bėgant amžiams ir pasiekė mūsų laikus. Laimė, pasaulis pradeda suprasti, jog jos „šio to vertos“, taigi tikiuosi, kad šiandien milijonai žmonių norėtų jas pažinti geriau ir patvirtinti jų veiksmingumą.

Pradėsiu pasakojimu apie kelis savo gyvenimo epizodus, tikiuosi, sužinoję apie juos, jūs geriau suprasite šį mokslą.

Jaunystėje, 1918 metais, aš laivu atplaukiau į Prancūziją kaip „atsitiktinis“ kareivis, nepriskirtas jokiam reguliariam junginiui. Turėjau laukti kelias savaites, kol bus padarytas mano tarnybos pradžios įrašas, būtinas, kad man būtų mokami dienpinigiai. Tuo laikotarpiu negalėjau nusipirkti net kramtomos gumos, saldainių, cigarečių ar kitų smulkmenų, nes kelis dolerius, kuriuos turėjau prieš išplaukdamas, išleidau laivo valgykloje, kad paįvairinčiau įgirusį maisto racioną. Kaskart kai pamatydavau vyrą, užsidegantį cigaretę ar kramtantį gumą, aš skausmingi prisimindavau neturįs pinigų, kuriuos galėčiau išleisti savo malonumui. Aišku, valgyti aš turėjau, kariuomenė mane rengė, buvo davusi nakvynę. Tačiau jaučiau kartėlį, kad neturiu pinigų ir niekaip negaliu jų gauti. Vieną naktį, kai perpildytu traukiniu važiuojome į pafrontės sritį, kankinamas nemigos nutariau, jog grįžęs į civilinį gyvenimą „turėsiu daug pinigų“. Tą akimirką pasikeitė visas mano būties modelis.

Jaunystėje mėgau skaityti. Biblija, pavyzdžiui, mūsų šeimoje buvo privaloma. Nuo pat vaikystės domėjausi telegrafu, rentgeno spinduliais, aukšto dažnio bangomis ir panašiais reiškiniais. Ir ryte rijau apie tuos dalykus visas knygas, kokias tik galėjau rasti. Tačiau ten pasitaikantys specialieji terminai man turėjo prasme tik siaurame fizikos mokslo kontekste. Turbūt pirmąsyk proto ir elektrinių, ar virpesinių, veiksnių ryšį suvokiau tada, kai vienas teisės mokyklos dėstytojas padovanojo man seną Tompsono Džėjaus Hadsono knygą *Aiškiaregystės reiškinio dėsnis* (Thompson Jay Hudson, *Law of Psychic Phenomena*). Perskaičiau ją tik paviršutiniškai. Aš jos nesupratau, o gal mano protas buvo nepasirengęs priimti jos gilių tiesų, nes tą lemtingą 1918-ųjų pavasario naktį, kai

daviau sau pažadą vieną dieną turėti daugybę pinigų, nesu-
vokiau, jog kloju pamatą daugeliui priežasčių, kurios paleis
į darbą jėgas, leisiančias man pasiekti tikslą.

Iš tiesų – mintis, jog protu ir tikėjimu galiu kurti savo
likimą, dar man nebuvo toptelėjusi.

Kariuomenės įskaitos kortelėje buvau įrašytas kaip žur-
nalistas, tačiau atvykau į Prancūziją kaip paprastas kareivis.
Drauge su kitais likimo broliais buvau priverstas stumti
vienračius vežimus ir tampusi sunkius artilerijos sviedinius
bei kitokią amuniciją. Paskui vieną vakarą prie amunicijos
sandėlio pradėjo dėtis keisti dalykai. Man buvo liepta pri-
sistatyti padalinio vadui. Šis parodė įsakymą – privalėjau
tučtuojau vykti į armijos štabą. Man buvo parengtas automo-
obilis su vairuotoju ir kitą rytą jau buvau vietoje, o ten gavau
įsakymą rengti kasdienę suvestinę apie padėtį fronte. Buvau
atsakingas tik pulkininkui.

Daug mažčiau apie tą įvykį. Atskiros grandys pradėjo
jungtis į grandinę. Vieną dieną tarsi iš giedro dangaus atėjo
įsakymas, kad mane perveda į kariuomenės laikraštį *Stars
and Stripes*. Laikraštis buvo leidžiamas Paryžiuje. Seniai puo-
selėjau viltį ten dirbti, tačiau konkrečių žingsnių ta linkme
nedariau. Kitą dieną mane išsikvietė pulkininkas, parodė
telegrafu atsiųstą įsakymą ir paklausė, ar esu pasirengęs
naujam darbui. Žinoma, dirbti su kolegomis žurnalistais
buvo kur kas maloniau, nei rašyti sausas karo veiksmų
suvestines.

Niekada nesužinojau, kieno dėka man buvo atsiųsta toji
telegrama, bet iš tiesų kažin kas dirbo mano labui.

Karui pasibaigus, likau dirbti *Stars and Stripes* redakcijoje.
Namo, į Valstijas, grįžau tik 1919 metų rugpjūtį. O jėgos,

kurias nesąmoningai pažadinau, jau statė mano laimės pamatą. Kitą rytą, pusę dešimtos, sulaukiau telefono skambučio iš vieno pažįstamo. Šis prašė manęs paskambinti tokiam bankininkui, mat jis perskaitė laikraščio žinutę apie mano grįžimą ir panorą su manimi susitikti. Paskambinau ir po dviejų dienų pradėjau ilgą investicijų bankininko karjerą, kuri vėliau atvedė mane į garsios *Pacific Coast* firmos viceprezidento postą.

Nors mano alga iš pradžių buvo nedidelė, supratau, kad įkėliau koją į labai perspektyvų verslą. Dar nežinojau, kaip užsidirbsiu savo milijonus, vis dėlto didele sėkme nė kiek neabejojau.

Daugelis žmonių išsiblašymo akimirkomis ar kalbėdami telefonu ant popieriaus skiautės ima paišyti įvairiausius ženklus ar raides. Aš paišydavau dolerio ženklus – štai tokius: \$\$\$\$\$-\$\$\$\$-\$\$\$-\$\$ – ant kiekvieno popiergalio, kuris pasitaikydavo ant mano rašomojo stalo. Tais ženklais buvo išmarginti visi ant mano stalo suverstų bylų viršeliai, telefonų knygos, bloknotai ir net svarbios korespondencijos vokai. Pasakoju jums tai, nes čia yra tam tikra magijos technika, kurią aptarsime toliau šioje knygoje.

Arba štai kitas įdomus mano gyvenimo epizodas. Netrukus po to, kai man šovė mintis parašyti knygą *Dinamitas drebina žemę*, aš nusprendžiau nukeliauti į Rytus. Plaukiau laivu „Empress of Japan“, garsėjusiu puikia virtuve. Kelionėse po Kanadą ir Europą pamėgau sūrį, Kvebeke gaminamą vienuolių trapistų. Ir kai neradau jo laivo valgiaraštyje, juokais pasiskundžiau vyriausiajam stiuardui, esą plaukiu šiuo laivu tik todėl, kad gaučiau garsiojo trapistų sūrio. Stiuardas apgailestaudamas pasakė, jog laive jo nėra. Kuo dažniau aš

galvojau apie tą sūrį, tuo labiau jo troškau. Kartą po vidurnakčio grįžęs iš laive rengto vakarėlio į savo kajutę, pamaciau padengtą stalą. Ant jo gulėjo didžiausias mano kada nors matytas trapistų sūris. Vėliau paklausiau vyriausiojo stiuardo, kur jis jį rado. Tasai atsakė: „Kai jūs pirmąsyk tą sūrį paminėjote, buvau tikras, kad jo nėra laive, bet jūs taip to sūrio norėjote, kad aš pasiryžau jo ieškoti visuose laivo sandėliuose. Ir avariniam atvejui skirtame sandėlyje radau vieną sūrį po kitomis maisto atsargomis.“ Toje kelionėje taip pat „kažkas dirbo“ mano labui, nors neturėjau jokių specialių reikalavimų – norėjau būti aptarnaujamas kaip ir kiti keleiviai. Tačiau pietaudavau aš prie budinčio karininko stalo ir dažnai būdavau kviečiamas apsilankyti jo kajutėje, taip pat pasivaikščioti po laivą ir jį apžiūrėti. Kiti tokios privilegijos neturėjo.

Aišku, toks aptarnavimas man padarė didžiulį įspūdį. Paskui Honolulu dažnai pagalvodavau, jog būtų puiku susilaukti panašaus dėmesio ir tada, kai kitu laivu grįšiu namo. Pasirodžiau bilietų agentūroje prieš pat jai užsitarant, norėdamas užsisakyti vietą. Man paaiškino, kad laivas išplaukia kitos dienos vidurdienį ir galiu gauti tik vienintelį likusį bilietą. Aš jį nusipirkau ir kitą dieną, kelios minutės prieš vidurdienį, lipdamas laivo trapu, atsainiai sau tariau: „Aname laive jie elgėsi su tavimi kaip su karaliumi. Mažiausiai, ko gali tikėtis čia, tai sėdėti prie kapitono stalo. Taip, tu tikrai sėdėsi prie kapitono stalo.“

Laivas išplaukė iš uosto. Po kiek laiko stiuardas sukviėtė keleivius į laivo saloną ir ėmėsi jiems skirstyti vietas prie stalo. Kai jis suskirstė apie pusę vietų, prie jo priėjau aš. Stiuardas paprašė bilieto, gavęs žvilgtelėjo į jį, paskui – į

mane ir pasakė: „O, taip, stalas A, penkta vieta.“ Tai buvo kapitono stalas, aš sėdėjau tiesiai prieš jį.

Tame laive nutiko ir daugiau įdomių dalykų. Vienas įsimintiniausių – vakarėlis, suruoštas mano gimtadienio proga. Tai buvo kapitono idėja, nes savo gimimo dieną jau buvau atšventęs prieš kelis mėnesius.

Vėliau, ėmęs skaityti paskaitas, pagalvojau, kad būtų gerai gauti to kapitono laišką, patvirtinantį tą istoriją. Kai jam parašiau, jis atsakė: „Žinote, kartais gyvenime mes instinktyviai sumanome padaryti vieną ar kitą dalyką. Tą dieną aš sėdėjau savo kajutės tarpduryje, stebėdamas trapu lipančius keleivius, ir kai jūs įlipote į laivą, kažkas man pašnabždėjo pasodinti jus prie savo stalo. Daugiau nieko negaliu paaiškinti; nesugebu paaiškinti ir to, kaip pirmuoju bandymu pastatau savo laivą tinkamoje prieplaukos vietoje.“

Žmonės, girdėję šią mano istoriją – nieko nežinantys apie proto bei tikėjimo magiją – pareiškė, jog kapitonas mane pasirinko atsitiktinai. Tačiau aš manau, kad taip nebuvo ir kad kapitonas, nemažai žinantis apie proto galią, su manim sutiks. Tuo laivu plaukė daug žmonių, svarbesnių, nei aš kada nors galėsiu būti. Niekuo neišskyriau iš minios. Taigi tikrai ne mano dėvimi drabužiai ar išvaizda lėmė, kad kapitonas, mane išsirinkęs iš šimtų keleivių, skyrė man asmeninį dėmesį.

Dėstydamas jums šį itin veiksmingą mokslą suprantu, jog tema jau gvildenta ir anksčiau – dažniausiai remiantis religija bei metafizika. Tačiau aš taip pat suvokių, kad daugelis žmonių vengia visko, kas turi religijos, okultizmo ar metafizikos prieskonį. Taigi perteikiu jums savo idėjas verslininko kalba ir tikiu, kad nuoširdūs bei paprasti žodžiai lengvai pasieks žmonių širdis.